

Алекс Болдин

Сънят на легионера

Сега, когато треперещата ми ръката едва държи гъшето перо, когато трудно различавам написаните думи под жълтеникавия пламък на светилника, умът ми отново литва назад във времето, към онези събития на моето появяване на белия свят. Трябва да го напиша, да опиша този объркан и неясен мой живот докато още е бистър ума и докато бие сърцето ми. През дългите мразовити или знойни нощи един странен и изнурителен сън ме спохожда. Той ме хвърля в смут и ме обърква, поставя въпроси на които не мога да отговоря. Не зная кой съм и от къде съм дошъл. Не помня баща си, не помня майка си. Не съм виждал братя и сестри. Помня само началото, моето начало в тоя жесток свят и един странен каменист връх, високо в планината, самотен, сред море от стари и зелени гори. От там започва моят живот. Какво е било преди това, не зная. Помня и оная красива руса жена която вече я няма. Тя беше любовта на моя живот, една силна и странна любов в един объркан и странен живот.

Бях легионер. Бих се под знамената на император Домициан Флавий в онези далечни и тайнствени източни земи, където горите са неизбродими, животните диви, а хората свирепи и жестоки. Бих се трийсет дълги лета, докато в една изтощителна битка посякоха ръката ми. Сега съм немощен старец, в заника на живота си, стар легионер, живееш последните си дни в покрайнините на великия Рим.

Едно младо създание се грижи за мен, дъщеря ми Летия. Прибрах я преди осем лета, от улицата, изгубена, без родители, плачеща, гладна и премръзнала.

Дадох и дом, храна и бащина ласка. Научих я да говори. Нарекох я с името на жената от моите сънища и видения.

Ето я! Красиво дете е. Руса главица, стройно телце, големи и тъжни очи. Повдига завесата и пристъпя. В ръката си държи купичка с варен ориз. Приготвила ми е храна. Сяда тихо до мен. Подава ми я. Гали ръката ми, говори ми нежно и тъжно.

Притварям очи и спомените ми нахлуват като ята от бели птици, като ромолящи планински потоци като тайнствено нашепваш вятър. Нахлуват и ме обземат без да мога да ги спра.

Всичко започна от там, от оная непознат връх, зареян сред тъмнозелени стари гори, осеян с бели колони, вдигнали каменни чела високо към небето.

... Лежах на някакъв голям, равен камък, потънал в кръв. Тая кръв не беше моя. Край мен лежеше беловлас старец. Очите му сини и

студени, бяха загледани някъде нагоре, в облаците. Беше умрял, прободен от стрела в сърцето. Имаше вид на знатен и смел човек. Личеше от дрехите, от накитите, от пръстените му.

Лежах безмълвен, с чувството, че бях дошъл някъде отдалеч, от безкрая на времето, от дълбините на света, от безбрежността на звездното небе. Лежах замаян и безсилен а край мен, в люта и свирепа битка, умираха хора. Чуваше се звън на оръжие, дрезгави викове, стенания на умиращи. Някакви хора, облечени в железни брони упорито настъпваха към върха. От време на време те спираха, удряха с късите си мечове по железните щитове и ревяха нещо на своя език. Бяха легионерите на Домициан. Разбрах го по-късно. След време и аз щях да стана такъв.

Малка групичка хора, едри и снажни мъже, отбраняваше смело върха. Техните стрели летяха мълниеносно, бръмчаха като оси и се забиваха в телата на настъпващите. Те обаче бяха обречени.

Сами го знаеха, но продължаваха да се бият отчаяно с последните си вече изчерпани сили.

Тогава видях и нея, русокосата. Тя бе приклепнала до скалата на която лежах, бе прегърнала краката на беловласия старец и ридаше неудържимо. Каква красота! Синеока и стройна, нежна и тъжна, безутешна в нещастieto си.

Гледах я захласнат. Сякаш бях изживял един цял живот с нея. Това чувство ме обзе внезапно, изпълни душата ми, обля сърцето ми. Беше странно и необяснимо. Не разбирах. Само го чувствах. Беше хаос от бледи сенки и неизживени мигове.

– Бягай Дионис! Ще те убият! Бягай! – протена тя, бутайки ме отчаяно. – Да! Говореше на мен. Не знаех коя е, нито аз кой съм. Гледах замаян, някак безучастно към настъпващите легионери. Нямах сили да се повдигна от камъка.

И тогава се случи. Един силен легионер се откъсна от групата, втурна се към мен. Вдигна меча си... След миг щях да бъда мъртъв. Нямахше изход! Нямахше милост! Гледах смъртта в очите и не помръдвах, скован, безучастен и безразличен.

– Не-е-е-е! – Изкрещя русокосата. – Не го убивай! Убий мен!

Легионерът се поколеба за миг, след това грубо се изсмя и бавно и неохотно свали меча. Кресна нещо на хората зад него. Двама се втурнаха към мен, вързаха ме. Трети бе допрял меча си до гърлото ми. Чакаха да ме прободат. Но не! Лежах без мисъл, без сили, сякаш примирен с онова което щеше да случи. Това ме и спаси. Не ме убиха. Станах пленник на римските легионери.

А русата? Нея я отведоха, ридаеща, молеща, безутешна. Едва успя да ми каже името си. Летия! Била е дъщеря на убития, жреца Вологес, вожда на бесите. Само това узнах за нея. След това я видях още два пъти. Тогава бях на трийсет лета, млад и силен. Как бързо отлетя времето!...

...Хвърлиха ме в някаква волска кола. Край мен лежах малцината оцелели пленници. Станахме роби на Великата империя. Чакаха ни мъки и страдания. Два легиона се върнаха във Великия град за да попълнят редиците си с нови войни. Ние бяхме отведени с тях. Другите легиони тръгнаха на север, към плодородната зелена долина. Там щяха да спрат на стан, да починат, а след това да преминат синята планинска верига с белите от сняг върхове и да завладеят нови земи за Великия Рим. Пътят беше дълъг.

Вървахме все на запад, натам където слънцето залязваше в кърваво-червено зарево. След петнайсет залеза спряхме на брега на тихо море. Там ни чакаха кораби. Натовариха ни на тях като добитък. След още седем залеза видяхме белите дворци и величествените храмове на Великия град.

Чух непозната напевна реч. Видях красиво облечени хора, нежни жени и богатство, за каквото и не бях помислял. Хвърлиха ме в мрачна сграда. Оковаха ме с вериги. Чаках безучастен съдбата си. Не знаех кой съм, откъде съм дошъл, не знаех името си. Дните и нощите течаха мъчително. Беше горещо време. Паничката с варено просо не можеше да засити глада ми. Едри плъхове се шумгуваха край тялото ми, цвърчаха, лазеха по ръцете, хапеха ходилата ми.

Не помня точно колко време съм бил в това мрачно подземие. Един ден вратата се отвори. Влязоха двама мъже и ме извлякоха навън. Силното слънце ме ослепи. Горещите му лъчи обжариха кожата ми. Някой започна да ме залива с вода. Тикнаха в ръката ми сунгер напоен с пенлива течност. Дадох ми знак, че искат да почистят мръсотията от себе си. Разбрах че ще живея. След това ме нахраниха богато. Поднесоха ми цял опечен овнешки бут. Заведоха ме в светла но тясна стая. На няколко дървени нара, покрити с чисти завивки, лежаха други хора. Бяха най-различни, по цвят на кожата, по телосложение, но всичките бяха на моята възраст.

Говореха на различни езици които не можех да разбера. Имах свой нар и своя завивка. Хранеха ни изобилно. Пиехме сладко и ароматно вино. Това продължи цял месец.

Силите ми растяха. Умът ми се избистри. Гнойните рани и струпеи

по ръцете и тялото ми завехнаха. Надеждата, че ще живея, изведнъж ме грабна и понесе на крилата си. Постепенно научих и езика на моите повелители. Езика на великия Рим. Дадох ми ново име. Своето не помнех. Наречекоха ме Сантоний.

Всяка сутрин ме извеждаха на една кръгла площадка, която наричаха арена, заобиколена с високи трибуни. Обличах лека туника и обувах кожени сандали. Трима легионери ме учеха на бойно изкуство. Мускулите на ръцете и краката ми заякнаха. Плещите ми се разшириха и наедяха. Духът ми се закали. Станах силен, пъргав и напорист. Станах истински боец.

Една сутрин ме събуди силен шум. Ставаше нещо необичайно, различно от всекидневието. От към арената се носеше на вълни силна човешка глъч. Тя бе примесена със странен и продължителен животински рев. От време на време идваха двама въоръжени мъже и отвеждаха по един от нас. Никой от тях не се връщаше обратно. Дойде и моят ред. Трябваше да облека червена туника и обуя здрави кожени сандали. В едната ми ръка блесна къс меч, а в другата кръгъл щит. Трибуните около арената бяха пълни с народ. В една висока ложа седеше важен, богато облечен мъж. Беше заобиколен от свита благородници и няколко красиво облечени жени.

Сред тях съзрях и оная руса жена с неземна красота, която помнех от битката. С вида си, тя приковаваше мигом вниманието. Спрях загледан, заплепен в нея. Тя също ме позна. Вдигна ръка към лицето си уплашена. В тоя момент тълпата неистово зарева. Вдигна се на крака. Тя бе дошла да се забавлява, а аз бях част от нейното забавление. Бях изненадан. Нещо необикновено ме очакваше.

В дъното на арената, една желязна решетка се вдигна и под нея се шумугна едро и свирепо животно.

Беше с едра черна грива и дълга, нервно тупаща по пясъка опашка. Не бях виждал такова страшно същество. Това щеше да бъде моят противник. Разбрах, че трябва да се бия за живота си. Животното ме забеляза, гривата му настръхна. То изрева силно, продължително и страшно. Приготвих се да защитавам живота си. Мускулите ми се стегнаха, краката прилекнаха с готовност всеки миг да направят отскок встрани.

Животното пристъпи към мен. Публиката реवेशе. Тоя рев още повече го подразни. В един момент то прилекна и подскокна. Очаквах това движение. Вдигнах щита срещу себе си и с рязък блъсък го отхвърлих встрани. Същевременно с меча нанесох удар отдолу. Вероятно бях улучил, защото след него се проточи тънка струя кръв. То изрева още

по-силно. Бях го ранил.

Побягнах към края на арената. С гръмогласен рев свирепата ужасна твар ме преследваше по петите. В един момент се обърнах пъргаво и отстъпих встрани. Това го изненада. Не можеше да спре. В момента когато мина покрай мен му нанесох смъртоносния удар под лявата плешка. Последва силен рев изпълнен с болка и отчаяние. То приклепна на предните си крака, а след това се килна встрани, тупна тежко на пясъка и след няколко дълбоки хрипа издъхна. Публиката не очакваше такъв изход. Тя бе затихнала в мълчание. Аз самият не очаквах да изляза жив от този двубой. Реакцията ми беше сляпа и инстинктивна. Помогна ми и обучението, което бе развило и засилило рефлексите ми.

Стоях настръхнал край мъртвото животно, с треперещи ръце и крака и не знаех какво да сторя. Публиката зарева възторжено, неистово. Така тя поздравяваше победителя. Да! Наистина бях победител. Всички мои предшественици бяха разкъсани от животното, а аз го убих.

Вдигнах поглед и се загледах натам, където бях видял русокосата. Тя бе станала от мястото си, бе доближила големеца и му говореше нещо наклонила глава.

Посочи към мен, а след това се отдръпна, и леко ми махна с ръка. Поклоних се боязливо на всичко страни и все още треперещ напуснах арената.

Следващата ми нощ бе изпълнена с кошмари. Те се редяха един след друг. В тях усещах как ме разкъсваха, много и много пъти. Чувствах дори физическата болка от ноктите и зъбите. Призори, облян в студена пот, се бях унесъл в тежък и изнурителен сън.

С първите лъчи на слънцето усетих лекото отваряне на входната врата. Край мен се разнесе приятен аромат, а ефирното движение на въздуха донесе прохлада на лицето ми. Една нежна длан ме погали по челото. Отворих очи. Над мен се бе надвесила русокосата. Гледаше ме нежно. Усмиваше се...

– О, Дионис! Ти си жив! Как се радвам, че си жив! – Тези слова напълно ме разбудиха. Повдигнах се на лакът, хванах ръката и, загледах се в дълбините на сините и очи.

– Коя си ти? – попитах развълнуван.

– Нима не си спомняш? Летия! Но ти не си Дионис! Не си божеството. Как е името ти?

– Сантоний! Така ме наричат сега. Не зная кой съм, не помня името си. Спомням си само битката на оня далечен връх. Сякаш се бях появил от нищото. Кажи ми какво знаеш за мен?

– Да, сега разбирам. Ти си поел от моя прах, от праха на безсмъртието. Аз ти бях оставила малко от него в кутията. Открил си я и си поел от него. Пренесъл те е от твоето време в моето, както ти ми го обясняваше по-рано. Изгубих своето племе. Баща ми, жреца Вологес бе убит, точно когато ти се появи на оня жертвен камък. Ти стана свидетел на гибелта на племето ми – бесите.

– Как говориш само, сякаш сме се познавали от цяла вечност!

– Така е. Познавахме се. Аз бях дошла при теб. Бях поела от праха на безсмъртието. Исках да спасиш племето ми, но закъснях. Нищо не можеше да се направи. Сега и двамата сме пленници.

Ти си гладиатор, а аз робиня на императора, далеч от родните земи и планини. О, Сантоний, какво стори съдбата с нас? Защо стана така?

Императорът е благосклонен към мен. След като ти уби лъва, аз го помолих да те назначи легионер в легиона на сина му. Скоро той ще замине за земите на Дакия за да се бие и победи Децебал, вожда на даките. Те обитават на север от родните ми планини. Ще бъда щастлива ако се върнеш и видиш отново местата където се срещнахме за първи път. Аз няма да съм жива да го сторя. Скоро ще се разделим. Не зная дали отново ще те видя. След седем дни ще придружа императора и свитата му на кораба на път за Памфилия. Съдбата отново ни разделя, мили.

Хванах ръката на Летия, замилвах нежната и руса коса. Тя се наведе и устните ни се сляха в дълга целувка. Как дълго търсех тая жена. Разбрах, че съм имал прекрасен живот и прекрасно минало, което беше отлетяло безвъзвратно и завинаги. Попаднал бях в друг свят, жесток и необясним. Не можех да се върна обратно, не можех без нея... Не знаех как! Бяхме погубени от времето и обстоятелствата.

– Трябва да тръгвам. Може да ме открият и ще стане лошо и за двамата ни. Сбогом Дионис, Сантоний!...

Не желяех да се разделяме, но тя го бе решила. Летия ме прегърна нежно за последен път и изчезна...

...Стреснах се. Светилникът трепкаше с угасващ пламък. Немоощната ми ръка бе изпуснала перото и то бе паднало на прашния под. Оризът в купичката беше изстинал, а малкото създание до мен бе задрямало в скута ми. Навън мръкваше. Край дома ми минаха войници. Пееха и подръкваша с робните си.

Вдигнах перото и думите отново се заредиха по пергаментата. Мислите ми литнаха назад неудържими и нетленни...

...На трийсет и пет лета станах легионер. Не тръгнахме за Дакия.

Бях разпределен в друг легион, на пълководеца Марк Лициний Крас. Той беше назначен за консул на Сирия. Императорът го изпрати на война с партите. Бяхме натоварени на голямата императорска флота и заминахме за Панфилия. С нас беше и самият император.

Това събитие ми помогна да видя Летия още веднъж. Това стана в Перга на брега на река Кестрос. Там легионите бяха прегрупирани и строени за поход към планините на Партия. На главния площад, пред правилните квадрати от легионерски кохорти, мина самият император. В свитата му, сред жените робини, беше и Летия. Зърнах я отдалеч. Тя също ме видя. Беше изненадана. Понечи да ми извика нещо, но се въздържа. Пълководецът даде сигнал, тръбачите засвириха и легионът тръгна. Гледах я отчаян без да откъсвам очи от нея. Имах чувството че я виждам за последен път. И наистина повече не я видях.

Водихме люти битки с партите. Планинските им крепости бяха непревземаеми. Гинехме като мухи. Бях един от най-силните воители в легиона. Оцелях като по чудо. Катерихме се по шеметни висини, слизахме в дълбоки пропасти, давехме се в пенливи и буйни потоци. На всяка крачка ни очакваха засади. Стрелите ни застигаха на рояци и ни косяха. Едри планинци изникваха внезапно като че от сивите камъни и ни посичаха с острите си мечове. Разбиха ни, нас – непобедимите римски легиони! При една тежка битка загина и нашият консул, Марк Лициний Крас.

Върнаха ни обратно в Рим. След това ме включиха в похода към Дакия. Там се сражавах цели петнайсет лета. Загубих, закалих се в битки. При един обратен поход, в земите на трибалите ме раниха.

Един свиреп и зъл тракийски войн ми посече лявата ръка. Осакатях. Напуснах войската. Застоях се на едно място. Работих като писар в Сената. Такъв съм и сега, макар че очите ми отслабнаха а дясната ръка вече почти не ме слуша. Това е моята история...

...Вече мръкваше. Слабата дневна светлина от прозореца угасна съвсем. На нейно място се появиха едри червени звезди, сякаш посипани от щедрата ръка на Арес. Фитилът на светилника догаряше с мъждив пламък. Палмовото масло бе на привършване.

Оставих перото и пергамента на вехтата грубо скована маса и с усилие се изправих. Малката ми крехка дъщеря бе заспала сладко на коленете ми с една трепкаща сълзица на миглите. Вдигнах я внимателно и я занесох на леглото. Нека спи. Нека сънува своите красиви детски

сънища.

Пристъпих тежко към вратата. Излязох на улицата. Някъде далече, към Сената, вървеше факелно шествие. Дочуваше се старата, така добре позната легионерска песен на победата. Бяха избрали новият император. В негова чест се правеше парад.

Не ми се спеше. Боях се, че ако легна, оня странен сън пак ще се появи. Кой съм? Откъде съм дошъл? Не помня!... Летия се опита да ми разкаже, но това бе един кратък и неясен разказ. Бях един стар мъж, дошъл от звездите и от безкрая на времето. Боя се да заспя. Вече не искам да си спомням, тъй като всеки стар спомен ме измъчва и терзае.

Най-трудно е обръщането ми назад, защото някъде там, между разхвърляните късове от времето, винаги съзирам оная скъпа на сърцето ми жена. Това беше една прекрасна, руса и синеока жена с нежни ръце и с топъл поглед.

Беше изчезнала завинаги и безвъзвратно. Беше изчезнала и отнесла със себе си и една малка частица от жадуващата ми и изстрадала душа...

КРАЙ

© 2006 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Разпространява се при условията на лиценза „Криейтив Комънс – Признание –
Некомерсиално – Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2945>]